

Noćna priča

Ostani tu, neka izgori...

Ona je budna...

1 - VODORAVNO, 3 - USPRAVNO, 3 - VODORAVNO

„Još jedan ponovljeni sumrak... Isti kao i 1905 – čist i krvav... Miris vazduha i vlage nakon dugo očekivane prolećne kiše postao je osećaj nelagode i netrpeljivosti među onima koje nazivamo ljudima i kojima predajemo sopstveno vaskrsenje” (1933)

Da nastavim... on je to pisao pet godina sa nadom u tebe. Pavle Vasiljič, penzionisani nastavnik niže vojne škole, oduvek je bio nekako... reći ću tužan. Sada je ponovo mogao videti krvavu maglu, koja je još više savijala njegova široka, pogurena ramena. Nekada je verovao da volja pobeđuje korov, njegov kukasti nos i šiljata usta ponovo su svedočila nepomičnost. Bledilo uličnih svetiljki sada je ustupalo mesto krvi koja je, kako je često govorio, *mutila pamet* svakom čoveku, pa i onom tek rođenom. A ja sam bio jedini koji je video taj nemi vapaj za **SMRĆU**, koji i ti poseduješ. Svi su govorili o njemu kao nelečenom povratniku (protiv) iz SMRTI jer je te 1905. za dlaku izbegao sigurni metak kozačkog nišana. Nakon toga, zvali su ga *ljutiti uča*. Znao je opsovati sneg, stresajući ga sa mokrih rukava, opsovati kočijaša, lekara, ženu, hleb... sve što bi ga u nekom trenutku podsetilo na prošlost. Umrla mu je ispred nosa. Zato je šenuo, ali ja ipak ispunjavam poslednju volju. Zato si ovde. Najlepša je toplina kamina. Ovaj kamin je star samo 28 godina, znaš to? A neko bi rekao da ima ko zna koliko vekova. Takva vatra najbolje gori i vraća.

„Otac Gapon donosio je novu besmrtnost. Koračao sam sa masom ka Zlatnom dvorcu. Radnici su nosili ikone i careve slike... Budilo

se nešto nalik nadi, ali je bilo jednako blisko bezdanu i vaskrsenju... Pucanj... Kozaci koji nemilosrdno otvaraju paljbu i ubijaju sve što je tog trenutka udahnulo prljavog vazduha. Kažu da je to bio početak revolucije, ali *Krvava nedelja* ostaje krvava... **RAT!** Da, rat... Nastja Ivanovna ležala je u lokvi krvi koja je dolazila do mojih prstiju. Ne želim sada govoriti o njoj. Ako ti se ovaj rukopis nalazi u rukama, saznaćeš i videćeš sve kada je probudiš. Probudićeš je. Ne mogu prihvatiti **NE** kao rešenje. Takav **RAT** naučio me je da najviše volim drvo koje govori: samo ono donosi dvostruko uvenuće, i ne može se na njemu razlikovati tišina od ćutanja..."

4 - VODORAVNO, 2- USPRAVNO

„...Čovek je otkinuo pertlu i postao početak, samo što je **A**, pobeglo **LAJUĆI** na varvare, a varvari postali **MRAVARI**, gajeći ljude u kavezima, gajeći korov. Ona je nekada govorila, a ja sam joj hteo reći: **OMEĐENI SMO** od početka!

‘Zaboravila sam njen koren, verovatno se zagubio negde u lutanju za večnim domom. Ruka je tu, ali osećam da popušta. Snaga se ne može meriti snagom, već samo slabosću saznanja. Stegnuo je pesnicu ali se moja žila zagubila negde u uglu palca i kažiprsta. I sada ne želim da čujem muziku koja ne pripada njegovom peru... **TRI TAČKE** oko **PREČNIKA**. Sanjala sam kako odlazim i ostala sam sakrivena.’

Kada ukrstiš sve tri linije koje će seći prečnik, pronaći ćeš je... zatvorene oči ne mogu pisati, ali mogu videti..."

2 - VODORAVNO

„Ako već sada držiš moj rukopis u ruci, znaj da si ga sačuvao od **NJIH**. Ali ne želim sada da ti govorim o varvarima. Čovek koji čuti i žena koja šapuće govore isto. Saslušaj je. Ona će doći. Ja neću zaboraviti

krv koja je tog dana tekla iz grudi, trbuha i vrata, tri tačke koje su se ucrtavale u knjigu tišine. Ja neću zaboraviti smrt. Drugi će pametniji od mene govoriti o tome kako *postojanost najснаžnije ljubavi nastaje usled smrti voljenog bića*, ali ja se bojim da ću zapamtiti sadašnjost i da će sećanje postati pamćenje. Zato ću vratiti prošlost... Zajedno ćemo je vratiti!

Prihvati **TRAG!!!** Ja nisam."

6 - VODORAVNO, 1 -USPRAVNO

„Već je drugi dan kako pada kiša. Dani su možda sumorni, ali noć je zastrašujuća. Odlučila sam da Vam se pridružim. Biće nas na hiljade. Anja plače već treći dan i traži hleba. Ne mogu naći načina da je nahranim. Danas su jednu staricu pretukli na ulici... Gde si ti? Čini mi se da moje pismo nije pronašlo pravi put.

Sanjala sam drvo koje govori i Trećeg čoveka koji mi prinosi krst. Smrt ili spas? Ili je svejedno.

‘Pisala je i posle smrti. Došla je ponovo tog istog dana.’

Već neko vreme čekam taj **TREN**, ali osećam da ću postati smrt, a sada sam samo san. Tu sam i ne mogu se pomeriti! Moja staklena stopala žele dalje... ali kuda? Kome?

Šteta za mene, dobit za odsustvo, za glad. Sanjam...

Nemiri kočice stvar ili je guraju tamo gde se potpisuju oni koji su sigurni da su krenuli napred.

Dali smo Vaskrsnuce moje sveto (**STRAS**T), ali umiraće krv. Krv koju je budila samo arhetipska ruka pripadanja i odsustva. Koža koja je pamtila papir sa slojevima ničega, koji su sada postajali nešto. Još uvek sam OVDE!"

4 -USPRAVNO

„TUGA je izgubila dva slova. Sada postaje surovija, njen **PREČNIK** se proširio poput epidemije kolere od koje je nekada болоvala. Samo što sam tada mogao reći **NE!**

Kada sam je sinoć ponovo sanjao, zaključala me je, ali ja to nisam shvatao. Ti hoćeš! Ostani tu, neka izgori, ona je budna.”

PAUZA

To bi bilo sve, gospodine Ledencov. Rukopis je predao meni, ali je namenjen Vama. Znam to.

Uradite sa njim ono što želite. Ako mene pitate, njega je već odavno trebalo zatvoriti. Ja čak nisam ni siguran da je ta žena zaista postojala. Raspitivao sam se. Niko nikada nije ni čuo za Nastju Ivanovnu. Nisam bio jedini koji ga je viđao kako ulicama pijan govori sebi u nedra i razgovara sa drvećem. Zamislite samo! Nesrećnik... možda je bolje što je nestao bez traga.

5 - VODORAVNO (ILI PAK NE)

Ledencov je dugo razmišljao o teškom danu, o misterioznom dnevniku, nekakvom Vasiljiču, Nastji, Krvavoj Rusiji, ćelavom gospodinu, koji mu je oduzeo tri sata pričajući i čitajući delove teksta čoveka za kojeg nije znao ni da li je zaista bio stvaran.

Ali zašto ja?, mislio je. Njegovo lice dobijalo je boju tek oživelog mrtvacu, a ruke se ledile od studenog vetra koji je prolazio kroz tanke, buđave zidove sobe malog stana u kojoj je trenutno živeo. Priča koju je čuo podsetila ga je na smrt i bedu koju je ostavio za sobom, i još veću u koju je sada došao.

I kakvo rešenje ja uopšte tražim? Ljubavnici ipak moraju biti omeđeni na ovaj ili onaj način. U stvanosti sve je nedosanjano. Kako uopšte oživeti nekog

ko, čini mi se, postoji samo u hrpi papira?

Kamin je gasio svoju toplinu šapatom. Na zidu se ocrtavao krug. Postajalo je još hladnije i Ledencov je mogao videti dah koji nije njegov. *Ovo nije stvarno*, govorio je. Pokušao je zatvoriti oči i pobeći od senke koja ga je već hvatala za vrat gledajući ga pravo u čelo, ali shvatio je da već neko vreme nema snage da ih otvori.

Senka je rasla, na zidu se sve tamnije ocrtavao krug i tri tačke koje su dobijale oblike slova. Beži! Uzaludno je terao reči i glas koji je postajao sve prodorniji, i sve nežniji u isti mah. Bacio je rukopis u vatru. Istog trena, osetio je kako svaka reč jauče vapajem rođenja, vapajem povratka u nešto već poznato, buđenjem u isto. Ugledao je figuru žene pred sobom. Osećao je miris izgorelog rukopisa u kaminu. Njena ruka rasla je velikom brzinom. Na tankom laktu mogle su se videti tri mrlje od krvi, ali i pupčana vrpca na kojoj se ucrtavalo providno lice i tri mladeža. *Ne još. Ne otvaraj ih*, govorio je neodređeni ženski glas. *Samo tri slova vraćaju početak*. Slušao je kako pod kožom neki drugi glas traži senku žene, samo što taj glas nije pripadao njemu. Pružala mu je ruku, dobijala je potpunije obličje...

Hoćemo li nazad ili napred?

	1	2	3	4
1	S	M	R	T
2	T	R	A	G
3	R	A	T	.
4	A	V	.	R
5	S	A	N	.
6	T	R	E	N